

Vragen

Soms word je zomaar overvallen door een vraag of door vragen. Nooit aan gedacht of het is vanzelfsprekend voor je. De afgelopen maanden was er contact met de EO als voorbereiding en opnamen voor het programma 'Zie je zondag'. Ik moest eerlijk bekennen dat ik het nooit had gezien dus ter voorbereiding heb ik wat uitzendingen bekeken. Het is een programma dat geloofsgenootschappen, van allerlei zwaarte of diepte, bekijkt en van alles laat zien daar omheen. Gemeenteleden en hun dagelijks leven, de omgeving, de kerkdienst en eventuele voorgangers. Wat is de kracht van die gemeente of kerk? Wat zijn de vreugden en wat zijn de zorgen? In augustus begonnen lange telefoongesprekken om te verkennen wat de inhoud zou kunnen worden van de afleveringen over PKN Parkstad. Vragen over hoe we kerk zijn, hoe de opbouw van onze gemeente is in leeftijden. Onze kracht onze zwakte. Dat gaat allemaal nog, maar langzaam

maar zeker ging het dieper. Vragen naar wat je drijft, wat je kracht geeft. En voor mij hoe ik predikant geworden was. Roeping met een mooi woord. Het zou haast vanzelfsprekend zijn van waaruit je dingen doet of niet of wat je bezighoudt en dingen verschuiven ook bij het ouder worden.

Dus terug in de tijd. Dat was best confronterend. Wat dreef mij ertoe? En hoe zat het toen met mijn geloof? Is dat hetzelfde gebleven?

Mijn antwoord was 'nee'. Aan een kant vind ik dat jammer en zou ik graag nog die brandende passie hebben die er toen was. Aan de andere kant is dat goed, je geloof groeit met je mee. Het verandert met de tijd.

In september kwam er een telefoontje dat ik mee zou doen in het programma, net als andere mensen binnen onze kerk. Waarom wij en niet een ander? Ik zou het niet weten. Sommige dingen moet je aan vakmensen overlaten. Ik kreeg data door voor de opnamen en de plekken. Het waren best veel dagen en plekken. Ook plekken die ik niet bedacht zou hebben. Onze volkstuin was de meest aparte.

Wat we ervan terug zullen zien en hoe het een beeld zal geven van onze gemeente blijft een verrassing. Ik ben erg benieuwd of we er allen door geïnspireerd zullen worden. Het viel me op dat alle mensen die meewerkten: de regisseur, de interviewer, de voorbereider, de camera mensen en het geluid (dat wisselde vaak) iedere keer een heel positief team waren. Ze waren zorgvuldig en zorgzaam. We hebben heel hard gewerkt en ook heel hard gelachen en ook wel eens een traantje weggepinkt.

En nu over die vragen: een vraag weet ik nog goed en die maakte indruk op me. 'Wat vind je het mooiste moment in de kerkdienst?' Dat is ook een mooie vraag voor u. Is dat het zingen? De lezingen? De preek? De gebeden? Ik moest echt even denken.

Het werd de zegen. Om twee redenen; ten eerste een heel profane. Voor mij als voorganger zit het zware werk erop. Het hoge Woord is eruit. Ik heb mijn best gedaan, nu is het aan Gods Geest om er mee verder te gaan in de kerkdiensten.

De tweede is het ongrijpbare prachtige van de zegen. Het is een heilige handeling, je geeft iets door. Het is niet van mijzelf. Ik ben een soort doorgeefluik. Zoals mijn hele (dienst)werk als predikant een doorgeefluik is. De zegen is onzichtbaar, ongrijpbaar en zomaar voor niets. Net als de liefde.

Ik mag het zomaar doorgeven aan medemensen die dan gezegend zijn. Dat is toch prachtig. Ik zeg er ook altijd bij 'houd die zegen niet voor uzelf, maar geef die door aan ieder op uw levenspad'. Ik zie u dan staan, ogen open of dicht, handen gevouwen of zomaar open om te ontvangen en dan golft Gods liefde voor u, door mij heen. 'De Heer zegent u en behoedt u' zeg ik vaak. Dan bent u een gezegend mens.

Ds. Agnes Hana